

Els meus alumnes

Eduard Boet
Periodista i
professor de la
Facultat de
Periodisme de la
Universitat
Pompeu Fabra

L'OCTUBRE DE L'ANY 1991, TV3 va enviar el meu company Miquel Moreno a cobrir la guerra del Golf. Abans de marxar em va venir a veure i em va demanar un favor. Vaig pensar que seria regar-li les plantes en la seva absència o alguna cosa d'aquest tipus, però no. En Miquel donava classes a l'Autònoma i em va demanar si el podia suplir durant aquell curs. De sobte em vaig trobar davant d'un compromís que sempre m'havia fet molt de respecte. Primer vaig dir que no, però al final me'n van convèncer. Així va ser com va començar la meua activitat acadèmica, la qual mantinc encara avui en dia.

En aquests 14 anys he tingut la sort de compartir moltes hores amb estudiants a qui he intentat transmetre la grandesa de la nostra professió. I aquesta relació no tan sols ha estat en l'àmbit universitari sinó també en el laboral. Molts dels joves que seien a classe a la Facultat després els tenia de companys-becaris a la televisió. Aquesta experiència de compartir el procés de formació d'un alumne no solament a la universitat, sinó també després a la feina, m'ha permès apreciar molt de prop els efectes i els resultats que els actuals plans d'estudis de Periodisme tenen en els estudiants universitaris. I, de passada, també m'ha permès conèixer quins han estat al llarg dels últims anys els diferents perfils de joves que volen accedir a aquesta professió.

Sol ser habitual que un dels principals retrets que fem a les generacions que ens segueixen sigui el de la falta de

vocació o interès. Els critiquem la seva manca de dedicació i ho comparem amb la que creïem que teníem nosaltres. Quan fem aquests i altres retrets perdem de vista per uns moments que avui les coses són molt més complicades, sobretot per als joves que s'han d'obrir camí.

Posaré un exemple: durant els primers anys de conveni entre la UAB i TV3 sobre les pràctiques, els estudiants rebien un sou mensual que estava al

Eva Bertomeu

voltant de les 60.000 pessetes. Però això no era el més important. A la majoria d'aquests becaris se'ls encarregava una feina gairebé de redactor professional i el que encara era més important és que no era difícil que aquella pràctica els obrís la porta per aconseguir, un cop acabada la beca, un lloc de treball estable. Preparant aquest article he fet un exercici a la redacció de TV3, que és on treballo. He mirat al meu voltant, a les diferents taules de les seccions, i la majoria de redactors fixos que hi havia, fins i tot alguns amb càrrecs de molta responsabilitat, havien estat, en algun moment de la

història de TV3, becaris. Evidentment estem parlant d'una generació d'estudiants universitaris que "encara" ho va tenir una mica fàcil. Avui, és evident que fer la beca en un mitjà com TV3 i aconseguir un lloc de treball fix un cop finalitzada la pràctica seria com un miracle.

Cada curs tinc a les meves classes una vintena d'alumnes. Una xifra aquesta que em permet realitzar un treball de molta proximitat i sobretot fer-me càrrec, amb molta fiabilitat, de quines són les intencions i els sentiments dels estudiants respecte a la professió. Centrant-me en les matèries que imparteixo habitualment, les de mitjans de comunicació, he detectat que hi ha un coneixement molt alt, però superficial de la televisió, fruit de les moltíssimes hores que han consumit i que consumeixen encara davant la petita pantalla. Són allò que anomeno ciutadans mediàtics en potència.

Els estudiants actuals es posen davant d'un micro o una càmera amb una gran naturalitat. Tot al contrari del que passava amb les generacions passades. Ara, el que trobo que els falta és vocació i apassionament. Almenys ho tenen una mica adormit. Justament una de les majors satisfaccions com a

Als estudiants els critiquem la seva manca de dedicació, però perdem de vista que, en l'actualitat, les coses són molt més complicades

professor ha estat l'haver ajudat a despertar aquesta vocació en alguns alumnes. El que he intentat ha estat transmetre'ls una sèrie de valors que els permetin moure's amb més optimisme per aquest món que els ha tocat viure.